

Душан КОСТИЋ

НИ ЗРАКА НИ КОНАКА

*Шта чекаш, голубице,
куда ћеш, голубице?
У који си се затон саклонила
на сад скупљених крила
ћутиш на некој хриди?*

*Избјегла си од мрчаве,
није у њој било звука за твоју пјесму.*

*Твојој њежности у шуми суровој
није, голубице,
није ни зрака ни конака.*

*Само да мрак те не пороби опет
и ту скрајнутост твоју, и тај камен
са којег у грчу премишљаш
куд ћеш и како.*

*Голубице моја недужна
ево, зар, нема помоћи
ни теби, ни мени!*

